1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 13 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt gezegeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

ANKFORT, den 6. October. Den 4. dezer is de r *Ronge* alhier met gejuich door de volksmenigte ontn. Even als te Offenbach en elders waren de straten bloemkransen en vlaggen versierd. Wij keuren deze dsche vleijerij aan alle geestelijken, zonder onderscheid, hoogste af. Waartoe dient dezelve? Om den geeste- hoogmoed voedsel te geven?

ENGELAND.

ONDEN, den 4. October. De stad Derby heeft laatst- Zaturdag een zeer talrijk bezoek genoten. Ongeveer duizend kinderen, van de zondagscholen der Dissen- te Birmingham, zijn, namelijk, in honderd en twaalf gen, langs den spoorweg derwaarts gebragt. Na zich nde drie uren in de boomgaarden vermaakt te hebkeerden deze jeugdige bezoekers weder huiswaarts.

Een winkelier van Exeter, in Engeland, heeft in zijn l-raam glazen uit een enkel stuk bestaande doen , metende ieder veertien voet vierkant. Dit zijn de te glazen welke men kent.

Zie hier de geschiedenis van een pond katoen; het de Vereenigde-Staten naar Londen gekomen; van n is het naar Manchester gegaan, waar het gesponn; van daar naar Paisley, waar het is geweven; toen Ayrshire, om geborduurd en naar Dumbarton, om nd te worden; vervolgens is het naar Paisley teruggen, van daar naar Renfrew, om het te bleeken, naar Paisley en eindelijk is het te Londen terugge- . — Het is moeijelijk te zeggen, hoe lang dit pond onderweg is geweest, om op de markt te kunnen n; maar waarschijnlijk is het twee jaren sedert het in de Vereenigde-Staten was ingepakt, hebbende alzoo mijlen over zee en 1,220 over land gemaakt en de 150 werklieden bezig gehouden.

FRANKRIJK.

RIJS, den 6. October. Het volgende verhaal ontleenen in den *Echo de Cambray*.

voerman uit de omstreken van Kamerijk had twee intig jaren lang een stil huiselijk geluk met zijne vrouw n, maar geen hemel is zoo helder, of er kan zich el eindelijk een wolkje opdoen. In dit gelukkig gestond dan ook dezer dagen op het onverwachtst een twist. In zijne opstuivende drift grijpt de man zijne bij de haren, en bij een ongelukkigen ruk blijft e geheele haarbosch in de handen, zoodat zij voor hem als ware zij door een wilden gescalpeerd. Verschrikt eze onverwachte uitkomst van zijn te hevigen aanval, arme man van zich-zelf; maar, weder bijgebragt, niet weinig verwonderd, zijne vrouw frisch en gemaar het hoofd geheel kaal en glad voor zich te zien. rbosch, dien hij haar had afgerukt was niet anders valsche toupet, zoo kunstig gemaakt, dat noch de oot, gedurende het twee-en-twintig jarig huwelijk, oeger de minnaar er eenigen erg in had gehad.

— Men schrijft uit Dinant: Ongelukkige boeren, door eenen bloedverwant onterfd, welke alle zijne goederen aan een jong meisje vermaakt had, vereenigden zich onlangs om het testament voor nietig te doen verklaren, maar zij verloren hunne zaak en werden verwezen in de kosten; een van deze ongelukkigen was daardoor geheel ter neer geslagen, en wachtte met schrik de rekening van zijnen pleitbezorger; dezelve bedroeg 1248 fr., hierdoor, zoo als hij dacht, geruineerd, hing hij zich op; de ongelukkige had niet begrepen, dat deze som veel te hoog was en dat er eene dwaling moest bestaan; dat ook werkelijk zoo was, want hij was maar 12 francs 48 centimes schuldig: (de komma tusschen 12 en 48 was verzuimd te plaatsen.)

— In den *Messager* leest men: « De koning heeft bevolen, dat 6 regementen infanterie en 2 regementen kavalerie onmiddelijk naar Oran zullen worden overgevoerd, en dat de maarschalk *Bugeaud* ten spoedigste moet volgen." Het bloed onzer dapperen moet gewroken en *Abd-el-Kader* gestraft worden. Er zal eene vloot naar Marokko worden gezonden, waarover de prins *de Joinville* het bevel zal voeren. Men wil, dat de hertog van *Aumale* mede naar Afrika zal vertrekken.

BELGIE.

BRUSSEL, den 7. October. Wij lezen in den *Impartial du Nord* de volgende daadzaak:

Vrijdag laatstleden bragt de trein van den ijzeren weg aan de statie van Valencyn; de reisgoederen van den koning der Belgen aan, die bestonden in twee bedekte wagens en drie postrijtuigen. Twee personen van Valencyn, voorgevende dat zij volkomen goed onderrigt waren, gingen aan de beambten der douane verklaren: dat de bedekte wagens van Koning *Leopold* verbodene voorwerpen bevatten, voor eene som van omtrent 300,000 frs., hen sommerende tot het vereischte onderzoek over te gaan. De beambten, wetende wat eerbied men aan gekroonde hoofden verschuldigd is, antwoordden dat zij niet zouden handelen dan op order van den directeur. De aanbrengers, die zich reeds in het bezit waanden van eene som van 100.000 frs., want het derde gedeelte der aangeslagen goederen komt hun toe, wendden zich tot den inspecteur, den heer *Bellegarde*. Groot was de verlegenheid van dezen laatsten.

Eindelijk, na lange onderhandelingen, besloot de heer *Bellegarde* dat hij niets zou besluiten, er bij voegende, dat de beambten het regt hadden, onder hunne verantwoordelijkheid, te handelen. Onze speculanten vermeenden, dat zij zich tot het ministerie van den deurwaarder moesten wenden, om de beambten van de douanen van regtswege te dwingen; maar de deurwaarder weigerde. Echter in hun voornemen volhardende, begaven zij zich des avonds ter plaats waar de rijtuigen aankwamen. Er had een soort van verificatie plaats; de wagen werd geopend, doch slechts voor de forma, zonder dat men de voorwerpen aanraakte, die het wapen van zijne Belgische Majesteit droegen, zonder zelfs den tweeden wagen te onderzoeken en zich te verzekeren of al de pakken het zegel droegen dat hun den vrijen invoer konde verzekeren; dan was alles gezegd. Nog vroegen de beambten de toestemming van den knecht die den trein vergezelde.

— De Brusselsche sterrekijkers voorzeggen eenen vroegen en strengen winter, omdat er groote benden uitlandsche vogelen en wilde eenden van tijd tot tijd boven de stad vliegen.

— Te Marcke was een persoon in een huis gedrongen, en hield zich bezig met een pak te maken van alles wat hij gestolen had, om er mede te vertrekken, wanneer juist de vrouw van den huize den dief gewaar werd. Onbevreesd schoot de vrouw toe, greep den kerel bij de keel, en hield hem vast tot dat men haar was te hulp gekomen en den veldwachter ter plaats verscheen.

NEDERLANDEN.

LEEUWARDEN, den 8. October. Gisteren had alhier een droevig ongeluk plaats, hetwelk wederom tot leering kan strekken voor ouders, om hunne kinderen nimmer buiten behoorlijk toezigt te laten, in de onmiddelijke nabijheid van vuur of licht.

De vrouw van zekeren *L. Dros*, koperslagersknecht alhier, verliet tegen 9 ure des voormiddags hare woning, om eene boodschap te doen en sloot, om des te zekerder te zijn, dat hare kinderen niets zou overkomen, de deur van buiten. Na ongeveer 10 minuten teruggekomen, vond zij het hoofd van de wieg, waarin zij haar jongste kindje had nedergelegd in vollen brand, gelijk mede het kussen onder het hoofd en dat op de voeten van het kind liggende, maar het kindje zelve had nog geen letsel. — Maar een ouder meisje van ongeveer 3 jaren, dat zij bij het uitgaan in de kinderstoel geplaatst had, zag zij op het bed gevlugt kermende en gillende: « moeder, moeder, help mij, ik verbrand!" Al het mogelijke werd aangewend, maar na een geweldig lijden van zeven uren overleed het, in het volle bezit van haar bewustzijn. — De toestand der moeder is door iedere moeder te gevoelen, niet te beschrijven — moge ook dit voorval weder anderen ter leering zijn.

— De Nederl. brik *de Haai*, kapt. *'t Hooft*, die jagt op de zeeroovers in de Straat van Banka gemaakt heeft, ontdekte den 6. Julij jl. bij het eiland Kalatoa 8 rooversvaartuigen, ten anker liggen, beschermd door 2 forten op de kust aan de hoeken van een dorp. *De Haai* begon om 2 ure een hevig vuur, 't welk door den vijand uit de forten beantwoord werd. Het gevecht duurde tot half vijf ure, toen de roovers naar de bosschen vlugtten, werwaarts *de Haai* hun een met schroot geladen houwitser toezond, die groote verwarring onder hen aanrigtte. De rooversvaartuigen en het dorp werden verbrand en de kanonnen, zes- en achtponders, mede genomen.

MENGELINGEN.

Tering naar nering, is eene spreuk, die door het voorgeslacht vrij stipt werd opgevolgd; van daar in die gulde dagen zoo weinig armen, veel gegoede burgers en weinig staats- en stedelijke schulden. Maar nu de teugels van stads en staatsbewind in handen zijn gespeeld van zwermen aristocratische gelukzoekers, die zich inbeelden van een' verhevener oorsprong te zijn, en zich om het dapperst beijveren om belasting bij belasting uit te denken, en, tot uit de hutten der armen, schatten bijeen schrapen, om als Oostersche vorsten te schitteren, raakt de burger uitgeput, en de handel wordt door de hatelijkste formaliteiten ondermijnd, terwijl hunne geldkisten opgevuld zijn met het goud, dat vroeger in omloop was, in nijvere handen die in alle standen verdiensten verspreidden. En wie als werkman kan, na alle bronnen van bestaan zijn uitgedroogd, en alle noodwendigheden des levens met ⅓ der koopsom zijn belast, zijne aansprakelijke behoeften verdienen?... Tot dusverre hebben er

DE NAAMGENOOTEN.

(Uit het Antwerpsch Handelsblad.)

I.

in Oud-Engeland Brown heet, heeft gegronde reden, om de luimen van het lot te beklagen, hetwelk hem dien naam heeft toebedeeld. Wie echter, zoo als ik, daarbij geluk heeft, John Brown te heeten, op geen betreden grond, zijne ouders zich dien naam lieten welgevallen, moet zich de wieg af voorbereiden op allerlei wederwaardigheden, en door dien naam berokkend. Een Alfred, een Frederik Edward Brown, dat gaat nog aan; maar John Brown, te gemeen. De eene John Brown is zoo goed als de andere; behoort aan zoo veel wezens toe, dat het onmogelijk voorstelling, die men er zich op maakt, op bepaalde pere te passen. Van eenen John Brown kan geen sterveling duidelijk denkbeeld maken; want iedereen heeft voor vijftig bekenden die dezen naam dragen en allen worden verbeelding tot eenen woesten baijert onder een gemengd. Brown moeten in de engelsche maatschappij beschouwd als eigenlijk niet te bestaan.

ve John," sprak mijn vader op zekeren dag, « wij slijten weerwil van ons fraai huis in de stad en onze vier ond renten, toch een regt eenvoudig, onbeduidend jong. Dat moet anders worden: een van ons beiden moet dat is klaar. Er moet eene vrouw in huis komen. Ik, ben ik in mijne eigene schatting daar reeds te oud toe, dien kan ik uwe goede moeder nog niet vergeten. Het dus op u. Wat zegt gij er van?"

, papa, ik voeg mij gereedelijk naar uwen wil; gij ervaren man in zulke dingen, en ik wil aanstonds naar derhelft omzien. Misschien kunt gij mij wel een wenk werwaarts ik een blik moet werpen."

at zegt gij van de dochter van mijn ouden, waarden vriend, DAVID SMITH te Edimburg?"

— « SMITH!" riep ik uit, verdrietig over het onheilspellend zamentreffen van die twee alledaagsche namen, BROWN en SMITH.

— « Ja, miss JULIA SMITH.... Hebt gij welligt iets tegen die Ladij in te brengen, dat gij mij zoo bedenkelijk aanziet."

Mijn vader maakte zich gereed, naar 't scheen, om zijn voorstel krachtig te ondersteunen; en er bleef mij dus niets meer over, dan ter uitvoering van zijn plan onverwijld de noodige toebereidselen te maken. Dat plan stemde bovendien met mijne neiging beter overeen, dan ik hem bekennen wilde: ik was het eenzame leven hartelijk moede, en met het vooruitzigt op het bezit van mijn vaders vermogen, kwam mij het huwelijk pligtmatig en tevens wenschelijk voor. Kortom, ik was destijds het schoone geslacht ganisch niet vijandig; en daar miss JULIA SMITH mij nu eenmaal was opgelegd, zoo gaf ik mijne toestemming tot eene verbindtenis, sedert lang tusschen de twee vaders afgesproken, onder voorbehoud echter, dat JULIA inderdaad zou beantwoorden aan het tafereel, hetwelk mijn vader van haar ophing. Ik nam aanstonds alle vereischte maatregelen tot mijn vertrek, en begaf mij naar het bureau der stoomboot, waar ik juist nog bij tijds kwam, om de eenige nog onbestelde slaapplaats voor mij te bespreken. Ik liet mij insgelijks inschrijven voor den omnibus, die de reizigers naar de plaats der afvaart zou brengen, met de waarschuwing, dat ik op den hoek van een straat, waar de wagen voorbij moest, mij zou laten vinden.

Naauwelijks had de klok der Pauluskerk 's avonds acht ure geslagen, of de omnibus verscheen. Ik stond op de bestemde plaats te wachten, doch tot mijne groote verwondering, gaf de Conducteur geen teeken om op te houden, en liet zich eerst door mijn herhaald geroep tot eenig antwoord bewegen.

— « Alles vol!" riep hij, de schouders ophalende. « Ik kan niemand meer meenemen."

— « Voor de twaalfde plaats is toch de naam van JOHN BROWN ingeschreven."

— « Mr. JOHN BROWN heeft reeds zijne plaats ingenomen; in de Wellingtonstreet is hij bij ons gekomen.... Toe, BILL, voort, 't is hoog tijd!"

De omnibus rolde in zijn gewonen draf voort, en ik stond omringd door een dozijn huurkoetsiers, die met de hun eigene scherpzinnigheid zich aanstonds op de hoogte van mijnen toestand hadden geplaatst. Ieder van hen zag mij in den geest reeds in zijn halsbrekend voertuig zitten. In een oogenblik van vertwijfeling gaf ik mij aan een van die gentlemen's prijs, en met doodsverachting de oogen sluitende, liet ik mij over heg en struik naar Blackwall brengen. De korte tijd, die ons nog overbleef eer de stoomboot zou vertrekken, gaf den koetsier gelegenheid om mij ten minste vijf maal zoo veel als het gewone loon af te persen, daar hij wel begreep, dat ik mij daar niet zou ophouden, om hem tot verantwoording te roepen. Na dat mijne bagaadje op het dek eene plaats had gekregen, besloot ik, om aanstonds onderzoek naar mijne hangmat te doen. Ditmaal trof ik 't gelukkig: de hangmat was een der bovenste, en schier midden in het schip, zoodat ik van het slingeren, waar ook de stoombooten in volle zee aan bloot staan, het minst te vreezen had. Ik verheugde mij reeds in het vooruitzigt der aangename nachtrust, die mij gedurende den overtogt zou ten deel vallen, en begaf mij welgemoed naar de kajuit. Het schip was vol; alle plaatsen waren bezet, en iedereen wedijverde met zijn buurman, om het meeste koude rundvleesch, scheepsbeschuit, porter en grog naar de maag te zenden. De hitte was er ondragelijk, en ik ging op het dek, om mij door de koele zeelucht te verfrisschen; daar bleef ik een geruimen tijd zitten, het oog op de schepen gevestigd, die ons als spook-gedaanten voorbij ruischten. Wij hadden den mond van de Teems bereikt, toen ik besloot om mij te rusten te begeven.

Koud en vermoeid sloop ik door lange reijen van slapers heen. Iedere ligplaats, die voor bed kon dienen was bezet, hoewel uit de zuchten, die hier en daar opgingen en met het snorken van andere passagiers eene zeer onbehagelijke symphonie vormden, kon worden opgemaakt, dat deze slaapplaatsen die dienst slechts gebrekkig vervulden. « Arme menschen, de hemel schenke u eens eene verkwikkende nachtrust," zeide ik bij mij zelve, in het streelend voorgevoel van den zoeten slaap, die mij wachtte. Nadat ik met eenige moeite de slaapkajuit had bereikt, ontkleedde ik mij bij het weifelend licht eener lamp, hetwelk eenen wanhopenden strijd tegen de duisternis voerde, en beklom daarop de voor mij

duizenden hunne goederen verkocht, om hunne belasting te betalen, maar dit kan maar eens gedaan worden, en die nu daarvoor aan de beurt liggen, zullen het wel noodig hebben voor brood in den aanstaanden winter.

En al worden er al ruime bedeelingen gedaan, daardoor is de ellende niet geweken van eene natie, die, — enkelen uitgezonderd — gebedeld brood met hunne tranen besproeijen, en met grimmige blikken verslinden. Neen!... daarmede is den grootsten honger maar tijdelijk gestild, van duizenden, die in volgende jaren nog met duizenden zullen zijn aangegroeid. En kunnen er nu altijd gelden voor ruime bedeelingen, door liefdegiften, of door leeningen op de eeuwigheid, verkregen worden? — Geldleeningen, voor de verslindende schatkist, kunnen wel met dreigementen afgeperst worden, maar dit past niet bij administratien van barmhartigheid.

Wordt het dus geen tijd dat er naar middelen wordt uitgezien, dat de mensch zijn eigen verdiend brood kan eten? En waarom zoude dit, even als vroeger, niet kunnen plaats hebben, als een ieder konde behouden, dat hij bij elken maaltijd aan rijks- en stadsbelasting betaaldt?... Wel is waar het gouvernement heeft, zoowel als de stedelijke besturen, geld noodig; maar dit was immers in vroegere dagen ook het geval? En werden toen rijks- en stads werken slechter onderhouden? Maar er werd minder geld onnuttig verkwist, en de stuurlieden hadden opene oogen en geslotene handen; en dit is nu juist omgekeerd; en als dit niet andermaal omkeert, en de tering niet spoedig naar de nering wordt gezet wat zal dan het einde zijn? (*Z. N.*)

Het is nu 34 jaren geleden, dat Mejufv. V., een piep jong, mooi, vrolijk meisje was, vol fraaije plannen voor de toekomst — huwelijks plannen zoo als jonge meisjes altijd maken. Ook had ze eene keuze gedaan; ze was verliefd, ijsselijk verliefd! Er haperde echter iets, en dat was mama's toestemming.

Of de uitverkorene geen geld had, of nog te jong en onbedreven — we weten het niet — maar mama was er tegen. — Lastig zijn soms die mama's!

Dit was echter een bagatel voor Mejufv. V. Eva's dochters zijn immers dol, als ze de liefde in het hart en 't trouwen in 't hoofd hebben.

In 't jaar der genade 1812, nam daarom onze verliefde schoone hare toevlugt tot den Notaris J. en accordeerde met hem, dat hij zijn best zou doen, om haar huwelijk met haar tegenwoordigen man bij hare moeder klaar te krijgen, voor welke bemoeijingen hij — hoe ook de uitkomst zijn mogt — *f* 250, later verminderd of *f* 150, zou ontvangen.

De uitkomst bewees hoe knap de Notaris was; nu reeds is het arme, verliefde, maar bedrukte kind, 34 jaren de wederhelft van den in 1812 aangebeden minnaar.

Maar wie had toen aan 't dartele kind kunnen voorspellen, dat het einde van het liefdespel een koud, geheel niet aardig proces zou zijn, in hetwelk een ernstig regter zou beslissen, of hare belofte, eens in haar oog zoo edel, zoo heilig, niet mank ging aan inbreuk op de goede zeden, en of diezelfde belofte na dertig jaren niet verjaarde als de jonkheid en de schoonheid van het onzinnige meisje van 1812!

Zoo gaat het in de wereld! — Mogen wij den Notaris J.. gelooven, dan zou Mejufvr. V. hare wenschen vervuld ziende, zich zijner diensten weinig herinnerd hebben, en zijne aanmaningen en herinneringen aan de verschuldigde contanten, 34 jaar lang, ijdel geweest.

Er was ook in de wittebroods-weken wel wat anders te doen dan te denken aan *f* 150. In de Notaris huisde een koude ziel, als hij van geldzaken kon spreken, in dagen van zielsgenot en weelde!

Maar de Notaris was verre van verliefd te zijn; hij dacht aan zijn regt, en — hij deed der echtgenoote des heeren V. ter betaling dagvaarden.

De Kantonregter Mr. W. van der Poll, (Kantongeregt te Geldermalsem) zich bevoegd achtende van de zaak kennis te nemen, overwegende, dat de verjaring van het contract is gestuit door een brief, door de gedaagde op den 1. Aug. 1819 aan den Notaris geschreven waarin zij eene *specifieke* rekening van de gevraagde *f* 150 eischte, als zijnde haar deze som te hoog; overwegende dat het contract overigens niet strijdt met de goede zeden, wijl bemoeijingen, het sluiten van een huwelijk betreffende, eigenaardige werkzaamheden van een Notaris zijn, enz. enz.

Verstaat:

«Dat de eerste gedaagde: Mejufvrouw P. A. V., huisvrouw van R. d. J. te Waardenburg, in tegenwoordigheid der wederpartij, of deze daartoe behoorlijk opgeroepen, op onze teregtzitting van heden over drie weken, den 27. Sept. eerstkomende, met plegtigen eede zal uitzweren: ««dat zij niet in het jaar 1812, met den eischer heeft geaccordeerd, dat hij alles zou ten uitvoer brengen, ten einde haar huwelijk met haren tegenwoordigen man, en waartoe hare moeder weigerde haren toestemming te geven, voortgang zoude hebben, welke ook de uitslag dier bemoeijingen zijn zou, voor eene som van *f* 250.

Ontzegt aan den eischer zijne vordering, voor 't geval dat de ged. dien eed mogt afleggen, en veroordeeld hem alsdan in de kosten van 't regtsgeding.

En voorts, dat de ged. den eed weigerende of nalatig blijvende, zal veroordeeld worden, den eischer ter zake bovenvermeld, te betalen eene somma van *f* 150, benevens de legale interessen, van af den dag der dagvaarding, alsmede in de kosten van 't regtsgeding.""

—

Over eenige dagen waren twee mannen te Parijs aan het krakeelen in het midden eener groote menigte volks. Zij stuurden elkander de grofste beleedigingen toe; welhaast kwam het tot een vuistgevecht. Volgens de liefelijke Parijsche gewoonte, lieten de toeschouwers hen begaan; de slagen vielen als hagel neder. Plotseling kwam een jonge, elegante heer, die sedert eenigen tijd dit spel had aangezien, tusschen beide, en gelukte er in de twee kampers te scheiden.

— Mijnheeren — vroeg hij — wie van u beiden is de schuldenaar?

— Ik, mijnheer, — zeide de jongste en best gekleede der twee strijders.

— Zijt gij de schuldeischer, — zei de middelaar, — zich tot den anderen kampvechter, die scheen een schoenmaker te zijn, wendende.

— Ja! — riep deze uit; — die schelm, die deugniet betaalt mij mijne rekening niet.

— Ha! zoo zijt gij een schuldeischer! Zeer goed!

En de gedienstige jongeling werpt zich op den schoenmaker, wien hij eene hagelbui stokslagen toedeelt. Het was graaf de K....., die 's morgens genoodzaakt was geworden tien of twaalf duizend franken voor geprotesteerde wissels te betalen, en die sedert een paar uren de behoefte gevoelde om zich over dit ongeluk op een schuldeischer te wreken, ware het ook op dien van iemand anders.

Het schijnt dat men te Parijs nog handelt als of men er onder de *Regence* leefde, wanneer den edellieden alles geoorloofd was.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. October. Sedert den 9. dezer zijn ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Kleine Catinka, J. G. Niehans, Riga, hennipzaad; Da Niemann, Nayade, J. Brandhering, Henriette Herman, Fretwurst, alle Riga, hout; Riga, A. G. Nason, Diant B. Williams, beide Havanna, suiker; Figaro, L. Mahiero deaux, wijn.

Voor Gend bestemd:

Maria, J. van Sokluijs, Marcune, lood.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze naar zee gezeild.

Die Freundshaft, C. P. Matthussen, ballast, Engeland; O J. Nodop, stukgoed, Hamburg; the Worg, J. Thompson, Londen, Diana, J. Gress, vlas, Hull; Hercules, J. Iokeve delheid, J. Helling, Nephtunes, J. Struck, Prometheus, C. heerlug, alle ballast, Avontuur.

BATH, den 9. October. Gedurende de maand September zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en alhier, de navolgende schepen

Ingeklaard: 3 met brusselsche- en porcelein aarde, 1 m men en planten, 5 met gerst, 8 met hout en houtwerk, houtskolen, 1 met huiden, 2 met kalk, 2 met meubelen, rogge, 1 met rijst, 145 met steenkolen, 100 met hard, zink- en puinsteen, 38 met stukgoederen, 5 met tarwe, zaad en 86 ledige schepen. Te zamen 419, waarvan 310 Nederlandsche en 109 onder Belgische vlag, alsmede 354 visch- en mosselschuiten en 25 stoombooten.

Uitgeklaard: 4 met aardewerk, 1 aardappelen, 1 met 12 met haaril- en boonstroo-asch, 5 met biezen, 1 met 5 met bloemkool, 1 met chemicalia, 1 met chicorei-wo 6 met erwten, 15 met gerst, 14 met hout en houtwerk, hooi, 3 met hoepels, 4 met kaas, 2 met ongesponnen 2 met kool- en lijnzaad-koeken, 9 met koffij, 1 met mee 1 met passagiers, 1 met gebakken steen, 1 met rogge, secreet mest, 43 met stukgoederen, 2 met tabak, 4 met 5 met tufsteen, 1 met boomvruchten, 5 met vaatwerk, lijm, visch en slagtvee, 2 met bronwater en wijn, 5 m 1 met zoute visch, 57 met zaad en 225 ledige schepen. men 459, waarvan 332 onder Nederlandsche en 107 on gische vlag, alsmede 397 geladen visch- en mosselschuiten stoombooten.

---

bestemde hangmat. O vreeselijk noodlot! Uit het besproken en betaalde bed kwam een hoofd te voorschijn, met koolzwarten bakkebaard, en eene sneeuw witte slaapmuts! De eigenaar van dat hoofd, hetwelk mij in andere omstandigheden welligt belangwekkend zou zijn voorgekomen, liet zich door mijne komst volstrekt niet storen, en sliep, in weerwil van zijne onregtmatig overweldigde legerstede, den slaap der regtvaardigen onafgebroken voort. Mijn toestand was niets minder dan benijdenswaardig. Ik stond 's nachts tusschen twee en drie ure, schier in den natuurstaat, midden in de slaapkajuit eener stoomboot, zonder van mijn bed bezit te kunnen nemen, zonder te weten waar ik mijn hoofd zou nederleggen! Hier zou de engel des gedulds zelf ongeduldig zijn geworden, en toch was er niet aan te denken om den overweldiger van mijn bed te wekken en te verdringen; dit zou opschudding hebben veroorzaakt, en ik zou mij den vloek van al de passagiers hebben op den hals gehaald. Om mij te overtuigen, dat er van mijne zijde geene dwaling bestond, zocht ik naar het briefje met het nommer. Juist, het was n°. 32. Intusschen moest ik tot een besluit komen; want ik beefde van koude en mijne tanden klapperden als molenwieken. Ik sloop zoo ras mogelijk weer in mijne kleederen, en zocht in den donker de slaapplaats van den hofmeester op, wien ik mijne lijdensgeschiedenis verhaalde. Hij sloeg zijn boek op; net zoo: achter n°. 32 stond de naam van John Brown.

«Dat ben ik!" riep ik zegevierend uit, op den naam wijzende. Op de lijst der passagiers stonden intusschen nog andere Brown's en geheel aan het einde, onder die, welke geen hangmat meer hadden kunnen bekomen en derhalve hun hoofd konden nederleggen waar 't hun goeddacht, stond ook een John Brown.

«Ik zie al waar 't van daan komt," zei de hofmeester; de heer Brown is bij vergissing in uw bed gaan liggen. Nu moeten wij zien, wat er voor u te doen is."

Hij bragt mij in het onderste scheepsruim, waar hij eene soort van tolvisitatie in de bagaadje van den overweldiger hield. Daaronder bevond zich werkelijk een mantelzak met een blikken plaatje er op, waarop de naam van John Brown stond gegraveerd. Ongetwijfeld was het dezelfde, die reeds in den omnibus mijne plaats had ingenomen. 't Was inderdaad hemeltergend. In mijne eerste opwelling zou ik hem uit het bed hebben verdreven; doch mijne gramschap moest voor later nadenken onderdoen. Hij had het misschien niet met opzet gedaan, en hoe onaangenaam moest het hem vallen uit zijn eersten zoeten slaap gewekt en uit een warm bed verstooten te worden, om dit met eene ongemakkelijke slaapplaats te moeten verwisselen. Ik verzocht den hofmeester op eene andere wijze zoo goed mogelijk voor mij te zorgen.

In een afgelegen hoek der slaapkajuit, waar het vuile tafel- en bed-linnen werd bewaard zou mijn vermoeid gebeente rusten. Die hoek was in allen gevalle beter dan in het geheel niets; ik liet er dus het linnen uithalen en leide mij neder op eene in der haast aangevoerde matras, die in de enge ruimte naauwelijks plaats kon vinden. Geen oord in de wereld, waar men zoo ligt op het denkbeeld van zelfmoord zou komen, dan in dien heilloozen hoek. Falstaff in zijne onreine gevangenis, noch Prometheus aan zijne rots geboeid, konden grooter kwellingen verduren dan ik. Aan slapen was niet te denken. Iedere beweging der boot wierp het eene of andere deel van mijn persoon tegen een uitstekenden, scherpen hoek, zoo als er zich in de engte veel bevonden..... met welk oogmerk, mag alleen de hemel en de scheepstimmerman weten. Terwijl ik onder den last van mijnen rampspoed zuchtte, snorkten ten minste een dozijn neuzen een verveelijk concert. Mijn naamgenoot Brown liet zich boven allen uit hooren.

Eindelijk brak de dag aan; hier en daar stak een hoofd uit de gordijnen, en verscheiden stemmen vroegen aan den scheepsjongen, die binnen kwam, hoe laat het was en hoe ver de boot was gekomen. De passagiers stonden de eene na den anderen op, kleedden zich aan, en begaven zich op het dek. Ook mijn naamgenoot volgde het voorbeeld der overigen. Ik beschouwde hem niet inwendigen wrevel. 't Was een knap man van omtrent acht en twintig jaar, met een haviksneus en zwarte oogen. Zijn bloeijend gelaat gaf een gelijkmatig bloedrijk temperament te kennen welk zich onder alle omstandigheden gelijk blijft. Hij had gansche wezen eene groote achteloosheid, waarvan ik mij in mijne ligtgeraakte stemming, slechts een klein gedeelt wensche, en bovendien was het zijn frisch en krachtvol men duidelijk aan te zien, dat hij in mijn bed goed en had geslapen. In weerwil van de groote hoeveelheid g mij ongetwijfeld in de maag was gekomen, groeide mij met ieder oogenblik aan, en klom tot echten wolfshonger. ik met groot welgevallen het geluid van borden en kopjes hij hoorde. John Brown had eindelijk tot mijn en des o meesters groot genoegen zijn toilet geëindigd; doch nau was ik van mijn noodleger opgestaan, of ik kreeg een aanval van zeeziekte, ik kon mij niet op de been hou viel weder in mijnen hoek. De passagiers, die de kajuit en opgeruimd hadden verlaten, kwamen, de eene voor d na, doodsbleek terug met wankelenden tred. 't Was e voor mij, al die zeezieke lotgenooten uit mijnen hoek schouwen, terwijl zij zoodra mogelijk zich van hunne k ontdeden, en hunne hangmatten opzochten, waarin zij v lagen te zuchten en te kermen. Ik gevoelde eene onch blijdschap bij het gezigt van anderen, die 't even zoo e kelijk en onbehagelijk hadden als ik zelf. De drie volgen vormden eene leegte in mijn aanzijn. Het eene uur ve het andere, doch bragt geene verligting. De zee ging al hol, en wie nooit eene zeereis heeft gedaan, kan zich ge beeld vormen van de alleronaangenaamste uitwerking, di eene beperkte ruimte, het huilen van den wind, het slin den bodem, het kraken der masten, en het trillen der sto tuigen op den zeezieke hebben. Doch alle lijden, zelfs een stormachtige zeereis, moet een einde nemen, en ook nam een einde, juist toen de laatste schep kolen bijna en de mondbehoefte bijna verteerd was. (Vervolg hie

---

TE VLISSINGEN BIJ A. W. VAN BIEREN.